



## Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

18 noiembrie 2020 \*

„Trimitere preliminară – Proprietate intelectuală – Drepturi conexe dreptului de autor – Directiva 92/100/CEE – Articolul 8 alineatul (2) – Directiva 2006/115/CE – Articolul 8 alineatul (2) – Comunicare publică a unei opere audiovizuale care încorporează o fonogramă sau o reproducere a unei fonograme – Remunerație echitabilă unică”

În cauza C-147/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania), prin decizia din 13 februarie 2019, primită de Curte la 20 februarie 2019, în procedura

**Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación SA**

împotriva

**Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI),**

**Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE),**

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii M. Ilešič (raportor), E. Juhász, C. Lycourgos și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 30 ianuarie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación SA, de C. Aguilar Fernández, L. J. Vidal Calvo și M. González Gordon, abogados;
- pentru Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI), de J. J. Marín López, abogado;
- pentru Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), de A. López Sánchez, abogado;

\* Limba de procedură: spaniola.

– pentru guvernul spaniol, inițial de A. Rubio González, ulterior de S. Jiménez García, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de É. Gippini Fournier și J. Samnadda, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 iulie 2020,

pronunță prezenta

### Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO 1992, L 346, p. 61, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 120) și a articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO 2006, L 376, p. 28, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 14).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación SA (denumită în continuare „Atresmedia”), o întreprindere care deține mai multe canale de televiziune, pe de o parte, și Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) și Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), organisme de gestiune a drepturilor de proprietate intelectuală ale producătorilor de fonograme și, respectiv, a unor astfel de drepturi ale artiștilor interpreți sau executanți, în legătură cu plata de către Atresmedia a unei compensații echitabile unice pentru difuzarea prin intermediul canalelor de televiziune operate de aceasta din urmă de opere audiovizuale care încorporează fonograme.

### Cadrul juridic

#### *Dreptul internațional*

##### *Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor*

- 3 Articolul 31 paragraful 2 litera a) din Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor din 23 mai 1969 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 1155, p. 331) prevede:

„În vederea interpretării unui tratat, contextul cuprinde, în afară de text, preambul și anexe:

a) orice acord în legătură cu tratatul și care a intervenit între părți cu prilejul încheierii tratatului;

[...]”

##### *Convenția de la Roma*

- 4 Uniunea Europeană nu este parte la Convenția internațională pentru protecția artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune, încheiată la Roma la 26 octombrie 1961 (denumită în continuare „Convenția de la Roma”), spre deosebire de toate statele membre ale Uniunii, mai puțin Republica Malta.

5 Articolul 3 din convenția menționată prevede:

„În sensul prezentei convenții se înțelege prin:

[...]

b) fonogramă – orice fixare exclusiv sonoră a sunetelor provenind dintr-o execuție sau din alte sunete;

[...]

e) reproducere – realizarea unui exemplar sau a mai multe exemplare ale unei fixări;

[...]”

*WPPT*

6 Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale (OMPI) a adoptat la 20 decembrie 1996, la Geneva, Tratatul OMPI privind drepturile de autor și Tratatul OMPI privind interpretările și execuțiile și fonogramele (denumit în continuare „WPPT”). Aceste tratate au fost aprobate în numele Comunității Europene prin Decizia 2000/278/CE a Consiliului din 16 martie 2000 de aprobare, în numele Comunității Europene, a Tratatului OMPI privind drepturile de autor și a Tratatului OMPI privind interpretările și execuțiile și fonogramele (JO 2000, L 89, p. 6, Ediție specială, 11/vol. 20, p. 212) și au intrat în vigoare, în ceea ce privește Uniunea, la 14 martie 2010.

7 Articolul 2 litera (b) din WPPT prevede:

„În sensul prezentului tratat, se înțelege prin:

[...]

(b) «fonogramă» fixarea sunetelor provenite dintr-o interpretare sau execuție sau a altor sunete sau a unei reprezentări de sunete, alta decât sub forma unei fixări încorporate într-o operă cinematografică sau o altă operă audiovizuală”.

8 Conferința diplomatică privind anumite aspecte legate de dreptul de autor și de drepturile conexe din 20 decembrie 1996 a adoptat următoarea declarație comună, referitoare la articolul 2 litera (b) din WPPT:

„Se înțelege că definiția fonogramei prevăzută la articolul 2 litera (b) nu sugerează că drepturile asupra fonogramei sunt afectate în vreun mod de încorporarea sa într-o operă cinematografică sau în altă operă audiovizuală.”

## ***Dreptul Uniunii***

### *Directiva 92/100*

- 9 Al șaptelea și al zecelea considerent ale Directivei 92/100 aveau următorul cuprins:

„întrucât continuitatea activității creatoare și artistice a autorilor și artiștilor interpreți sau executanți presupune ca aceștia să primească un venit corespunzător, iar investițiile necesare, în special pentru producția de fonograme și de filme, sunt extrem de ridicate și de riscante; întrucât numai o protecție juridică adecvată a titularilor de drepturi permite garantarea efectivă a posibilităților de a primi acest venit și de a amortiza aceste investiții;

[...]

întrucât se impune armonizarea legislațiilor statelor membre în vederea respectării convențiilor internaționale pe care sunt fondate dreptul de autor și drepturile conexe în numeroase state membre”.

- 10 Articolul 8 din directiva menționată, intitulat „Radiodifuziunea sau televiziunea și comunicarea publică”, prevedea la alineatul (2):

„Statele membre prevăd un drept pentru a asigura că o remunerație echitabilă unică este plătită de utilizator, atunci când o fonogramă publicată în scopuri comerciale, sau o reproducere a acestei fonograme, este utilizată în scopul unei radiodifuzări/televizări prin intermediul undelor radioelectrice sau pentru orice comunicare publică și că această remunerație este repartizată între artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme în cauză. În absența unui acord între artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme, statele membre pot determina condițiile repartizării remunerației între aceștia.”

- 11 Directiva 92/100 a fost codificată și abrogată prin Directiva 2006/115.

### *Directiva 2001/29*

- 12 Articolul 2 din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), intitulat „Dreptul de reproducere”, prevede:

„Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice reproducerea directă sau indirectă, temporară sau permanentă, prin orice mijloace și în orice formă, în totalitate sau în parte:

(a) pentru autori, a operelor lor;

(b) pentru artiștii interpreți sau executanți, a fixărilor interpretărilor sau execuțiilor lor;

(c) pentru producătorii de fonograme, a fonogramelor lor;

[...]”

*Directiva 2006/115*

13 Considerentele (5) și (7) ale Directivei 2006/115 au următorul cuprins:

„(5) Pentru continuitatea activității creatoare și artistice a autorilor și artiștilor interpreți sau executanți este necesar ca aceștia să primească un venit corespunzător, iar investițiile necesare, în special pentru producția de fonograme și de filme, sunt extrem de ridicate și de riscante. Numai o protecție juridică adecvată a titularilor de drepturi permite garantarea efectivă a posibilităților de a primi acest venit și de a amortiza aceste investiții.

[...]

(7) Se impune armonizarea legislațiilor statelor membre într-un mod care să nu contravină respectării convențiilor internaționale pe care sunt fondate legislațiile referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe din numeroase state membre.”

14 Modul de redactare a articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115 este identic cu cel al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100.

***Dreptul spaniol***

15 Articolul 108 alineatul 4 din Real Decreto Legislativo 1/1996, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Propiedad Intelectual, regularizando, aclarando y armonizando las disposiciones legales vigentes sobre la materia (Decretul regal legislativ 1/1996 de aprobare a textului consolidat al Legii privind proprietatea intelectuală, care enunță, precizează și armonizează dispozițiile legale în vigoare în acest domeniu) din 12 aprilie 1996 (BOE nr. 97 din 22 aprilie 1996, p. 14369), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumit în continuare „LPI”), prevede:

„Utilizatorii unei fonograme publicate în scopuri comerciale sau ai unei reproduceri a fonogramei respective care este utilizată pentru orice formă de comunicare publică sunt obligați să plătească o remunerație echitabilă și unică artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme, între care va fi repartizată. În absența unui acord între aceștia în ceea ce privește repartizarea respectivă, remunerația va fi împărțită în mod egal [...]”

16 Articolul 114 alineatul 1 din LPI prevede:

„«Fonogramă» înseamnă orice fixare exclusiv sonoră a execuției unei opere sau a altor sunete.”

17 Articolul 116 alineatul 2 din LPI, care este inclus în titlul care reglementează drepturile producătorilor de fonograme, are un mod de redactare identic celui al articolului 108 alineatul 4 din aceasta.

**Litigiul principal și întrebările preliminare**

18 La 29 iulie 2010, AGEDI și AIE au introdus o acțiune împotriva Atresmedia la Juzgado de lo Mercantil núm. 4 Bis de Madrid (Tribunalul Comercial din Madrid, Spania) pentru ca aceasta din urmă să fie obligată la plata unei despăgubiri pentru actele de comunicare publică a unor fonograme publicate în scopuri comerciale sau a unor reproduceri ale acestora, realizate între 1 iunie 2003 și 31 decembrie 2009 prin intermediul canalelor de televiziune operate de Atresmedia, precum și pentru reproducerea neautorizată a unor fonograme realizată în scopul actelor respective de comunicare publică.

- 19 Întrucât această acțiune a fost declarată nefondată de Juzgado de lo Mercantil de Madrid (Tribunalul Comercial din Madrid), AGEDI și AIE au declarat apel împotriva hotărârii pronunțate de această instanță la Audiencia Provincial de Madrid (Curtea Provincială din Madrid, Spania), care a anulat această hotărâre și le-a admis în totalitate acțiunea.
- 20 Atresmedia a introdus un recurs împotriva hotărârii pronunțate de Audiencia Provincial de Madrid (Curtea Provincială din Madrid, Spania) la instanța de trimitere.
- 21 Această instanță arată că recursul se referă exclusiv la aspectul dacă comunicarea publică a unor opere audiovizuale realizată de Atresmedia pe canalele sale de televiziune dă naștere dreptului la o remunerație echitabilă unică, prevăzută în dreptul spaniol la articolul 108 alineatul 4 și la articolul 116 alineatul 2 din LPI, care corespund în dreptul Uniunii articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 și articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115. În special, instanța menționată arată că îi revine sarcina de a determina dacă, din momentul în care o fonogramă publicată în scopuri comerciale sau o reproducere a acestei fonograme a fost încorporată sau „sincronizată” într-o înregistrare audiovizuală care conține fixarea unei opere audiovizuale, artiștii interpreți sau executanți, precum și producătorii de fonograme în cauză pot solicita această remunerație echitabilă unică.
- 22 Aceeași instanță adaugă că, întrucât AGEDI și AIE solicită de la Atresmedia o despăgubire pentru comunicarea publică de opere audiovizuale realizată între 1 iunie 2003 și 31 decembrie 2009, atât Directiva 92/100, cât și Directiva 2006/115 sunt aplicabile *ratione temporis* litigiului principal.
- 23 În aceste condiții, Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Noțiunea de «reproducere a unei fonograme publicate în scopuri comerciale», conținută la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 [...] și din Directiva 2006/115 [...], include reproducerea unei fonograme publicate în scopuri comerciale în cadrul unei înregistrări audiovizuale care conține fixarea unei opere audiovizuale?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, un organism de difuzare a programelor de televiziune care utilizează, pentru orice tip de comunicare publică, o înregistrare audiovizuală care conține fixarea unei opere cinematografice sau audiovizuale în care a fost reprodusă o fonogramă publicată în scopuri comerciale este obligat la plata remunerației echitabile și unice, prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din fiecare din aceste directive?”

### **Cu privire la întrebările preliminare**

- 24 Este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că în acțiunea principală este cert că fonograme publicate în scopuri comerciale sau reproduceri ale acestor fonograme au făcut obiectul unei încorporări în înregistrări audiovizuale care conțin fixarea de opere audiovizuale, iar aceste înregistrări audiovizuale au făcut ulterior obiectul unei comunicări publice prin intermediul canalelor de televiziune deținute de Atresmedia.
- 25 În această privință, întrebarea instanței de trimitere nu privește reproducerea unor astfel de fonograme cu ocazia încorporării lor în înregistrările audiovizuale menționate. Într-adevăr, această instanță precizează că o asemenea încorporare a fost efectuată cu autorizarea titularilor drepturilor în cauză și în schimbul unei remunerații plătite acestora din urmă în conformitate cu aranjamentele contractuale aplicabile.

- 26 În aceste condiții, instanța menționată urmărește să afle dacă artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme în cauză trebuie să perceapă remunerația echitabilă unică prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 și la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115 atunci când astfel de înregistrări audiovizuale fac ulterior obiectul unei comunicări publice.
- 27 În aceste condiții, este necesar să se considere că, prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 și articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115 trebuie interpretate în sensul că remunerația echitabilă unică, vizată la aceste dispoziții, trebuie plătită de utilizator atunci când efectuează o comunicare publică a unei înregistrări audiovizuale care conține fixarea unei opere audiovizuale în care a fost încorporată o fonogramă sau o reproducere a acestei fonograme.
- 28 Trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 și articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115, statele membre prevăd un drept pentru a asigura că o remunerație echitabilă unică este plătită de utilizator atunci când o fonogramă publicată în scopuri comerciale sau o reproducere a acestei fonograme este utilizată în scopul unei radiodifuzări prin intermediul undelor radioelectrice sau pentru orice comunicare publică.
- 29 După cum Curtea a avut deja ocazia să amintească, această remunerație reprezintă contraprestația pentru utilizarea unei fonograme comerciale la o astfel de radiodifuzare sau comunicare publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 februarie 2003, SENA, C-245/00, EU:C:2003:68, punctul 37, și Hotărârea din 14 iulie 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, EU:C:2005:475, punctul 50).
- 30 Aceste dispoziții conferă, așadar, persoanelor vizate de acestea un drept cu caracter compensatoriu, al cărui element declanșator este radiodifuzarea sau comunicarea publică a interpretării sau a execuției operii fixate pe o fonogramă publicată în scopuri comerciale sau pe o reproducere a unei astfel de fonograme (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 31 În aceste condiții, este necesar să se stabilească dacă o înregistrare audiovizuală care conține fixarea unei opere audiovizuale, precum cea vizată la punctul 27 din prezenta hotărâre, trebuie calificată drept „fonogramă” sau „reproducere a acestei fonograme” în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 sau al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115.
- 32 În primul rând, trebuie arătat că nici Directivele 92/100 și 2006/115 și nici celelalte directive ale Uniunii în domeniul dreptului de autor nu definesc noțiunea de „fonogramă” și nici nu fac o trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a determina conținutul acestei noțiuni.
- 33 Potrivit unei jurisprudențe constante, termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama de modul de redactare a acestei dispoziții, de contextul în care se inserează și în special de geneza sa și de dreptul internațional, precum și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (Hotărârea din 8 septembrie 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 34 În această privință trebuie amintit că dispozițiile Directivei 92/100 și ale Directivei 2006/115 trebuie interpretate în lumina dreptului internațional, în special a dreptului convențional pe care aceste instrumente urmăresc tocmai să îl pună în aplicare, după cum este amintit în mod expres în al zecelea considerent al Directivei 92/100 și în considerentul (7) al Directivei 2006/115 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, punctul 51 și jurisprudența citată).

- 35 Or, așa cum a arătat domnul avocat general la punctul 36 din concluziile sale, rezultă din expunerea de motive a propunerii de directivă a Consiliului privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe [COM(90) 586 final], care a precedat adoptarea Directivei 92/100, că, în sensul acestei directive, era necesar, având în vedere împrejurarea că termenii utilizați în directiva menționată erau fundamentali în domeniul dreptului de autor și al drepturilor conexe și că semnificația lor fusese deja în mare măsură armonizată în mod indirect prin dreptul convențional, să se facă trimitere la concepte care figurează printre altele în Convenția de la Roma.
- 36 Desigur, dispozițiile acestei convenții nu fac parte din ordinea juridică a Uniunii, din moment ce Uniunea nu este parte la convenția respectivă. Cu toate acestea, Curtea a avut deja ocazia de a aminti că Convenția de la Roma produce efecte indirecte în cadrul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, punctele 42 și 50).
- 37 Potrivit modului de redactare a articolului 3 litera b) din Convenția de la Roma, noțiunea de „fonogramă” este definită ca orice fixare „exclusiv sonoră” a sunetelor provenind dintr-o execuție sau din alte sunete. Rezultă că nu poate intra sub incidența acestei noțiuni o fixare de imagini și de sunete, o astfel de fixare neputând fi calificată drept „exclusiv sonoră”.
- 38 Pe de altă parte, trebuie amintit că noțiunea de „fonogramă”, prevăzută de articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115, care a înlocuit fără modificări articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100, trebuie interpretată cu respectarea noțiunii echivalente incluse în WPPT [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, punctul 58, și Hotărârea din 8 septembrie 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, punctul 62], dispozițiile acestui tratat făcând parte integrantă din ordinea juridică a Uniunii și fiind, prin urmare, aplicabile în privința acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, punctele 38 și 39).
- 39 Or, potrivit articolului 2 litera (b) din WPPT, prin „fonogramă” se înțelege „fixarea sunetelor provenite dintr-o interpretare sau execuție sau a altor sunete sau a unei reprezentări de sunete, alta decât sub forma unei fixări încorporate într-o operă cinematografică sau o altă operă audiovizuală”.
- 40 În această privință, rezultă din „Ghidul tratatelor cu privire la drepturile de autor și drepturile conexe administrate de OMPI”, un document interpretativ elaborat de OMPI, care, fără a avea forță juridică obligatorie, contribuie totuși la interpretarea WPPT [a se vedea prin analogie, în ceea ce privește Ghidul Convenției de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice (Actul de la Paris din 24 iulie 1971), în versiunea care rezultă din modificarea din 28 septembrie 1979, Hotărârea din 4 octombrie 2011, Football Association Premier League și alții, C-403/08 și C-429/08, EU:C:2011:631, punctul 201, precum și jurisprudența citată], că WPPT a actualizat definiția „fonogramei” vizate la articolul 3 litera b) din Convenția de la Roma, având printre altele „ca efect că, în cazurile în care o fixare audiovizuală nu are statutul de operă, o fixare a unor sunete provenite dintr-o interpretare sau execuție ori a altor sunete sau a unei reprezentări de sunete, încorporată într-o astfel de fixare audiovizuală, trebuie considerată drept o «fonogramă»”, ceea ce domnul avocat general a amintit de asemenea în esență la punctul 50 din concluziile sale.
- 41 Prin urmare, este necesar să se considere că atât modul de redactare a articolului 2 litera b) din WPPT, cât și documentul menționat la punctul precedent exclud ca o fixare a unor sunete încorporată într-o operă cinematografică sau o altă operă audiovizuală să intre sub incidența noțiunii de „fonogramă” în sensul acestei dispoziții.
- 42 Desigur, așa cum au subliniat AGEDI și AIE, precum și guvernul spaniol, declarația comună referitoare la articolul 2 litera b) din WPPT adoptată de Conferința diplomatică privind anumite aspecte legate de dreptul de autor și de drepturile conexe din 20 decembrie 1996, care constituie, în conformitate cu articolul 31 paragraful 2 litera a) din Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor, un element



esențial pentru interpretarea acestei dispoziții, precizează că „definiția fonogramei prevăzută la articolul 2 litera (b) nu sugerează că drepturile asupra fonogramei sunt afectate în vreun mod de încorporarea sa într-o operă cinematografică sau în altă operă audiovizuală”.

- 43 Totuși, această declarație comună nu poate repune în discuție considerațiile care precedă.
- 44 Astfel, se poate deduce din declarația comună menționată că o fonogramă încorporată într-o operă cinematografică sau în altă operă audiovizuală își pierde calitatea de „fonogramă” în măsura în care face parte dintr-o asemenea operă, fără ca totuși această împrejurare să aibă vreo incidență asupra drepturilor asupra acestei fonograme în caz de utilizare a acesteia independent de opera în cauză.
- 45 Această interpretare este de altfel confirmată de documentul menționat la punctul 40 din prezenta hotărâre, din care rezultă că aceeași declarație comună urmărește să explicitizeze că „fonogramele nu pot fi utilizate [într-o operă cinematografică sau în altă operă audiovizuală] decât prin încheierea de acorduri contractuale adecvate, ținând seama în mod corespunzător de drepturile producătorilor de fonograme prevăzute în [WPPT]. În cazul în care sunt utilizate din nou în mod independent de opera audiovizuală, acestea trebuie considerate fonograme”.
- 46 În speță, pe de o parte, s-a arătat deja la punctul 25 din prezenta hotărâre că încorporarea fonogramelor în discuție în litigiul principal în operele audiovizuale a fost efectuată cu autorizarea titularilor drepturilor în cauză și în schimbul unei remunerații plătite acestora din urmă în conformitate cu aranjamentele contractuale aplicabile. Pe de altă parte, nu s-a susținut nicidecum că aceste fonograme sunt utilizate din nou în mod independent de opera audiovizuală în care au fost încorporate.
- 47 În aceste condiții, este necesar să se considere că o înregistrare audiovizuală care conține fixarea unei opere audiovizuale nu poate fi calificată drept „fonogramă” în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 sau al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115.
- 48 În al doilea rând, în ceea ce privește noțiunea de „reproducere a [unei] fonograme”, în sensul acestor dispoziții, care nu este definită de directivele menționate și care nu includ nici o trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a defini conținutul acesteia, este necesar să se arate că articolul 3 litera e) din Convenția de la Roma, de care trebuie să se țină seama din motivele prezentate la punctele 34-36 din prezenta hotărâre, definește „reproducerea” ca fiind „realizarea unui exemplar sau a mai multe exemplare ale unei fixări”.
- 49 Totuși, trebuie să se constate că această definiție vizează actul care constă în realizarea unei reproduceri a fixării în discuție, așa cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 71 din concluziile sale.
- 50 Un asemenea act, care face obiectul dreptului cu caracter preventiv vizat la articolul 2 din Directiva 2001/29, nu face obiectul dispozițiilor articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 și al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115, care nu prevăd un astfel de drept cu caracter preventiv, ci un drept cu caracter compensatoriu, al cărui element declanșator este, așa cum s-a amintit la punctul 30 din prezenta hotărâre, comunicarea publică a interpretării sau a execuției unei opere fixate pe o fonogramă sau pe o reproducere a acesteia, o atare reproducere trebuind să fie înțeleasă, în contextul acestor dispoziții, ca un exemplar al fonogramei provenit dintr-un astfel de act de reproducere.
- 51 Or, din moment ce, din motivele prezentate la punctele 34-41 din prezenta hotărâre, o înregistrare audiovizuală care conține fixarea unei opere audiovizuale nu poate fi calificată drept „fonogramă”, în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 sau al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115, o asemenea înregistrare nu poate să constituie, pentru identitate de motive, nici un exemplar al acestei fonograme și, prin urmare, nu poate să intre sub incidența noțiunii de „reproducere” a fonogramei menționate, în sensul acestor dispoziții.

- 52 În aceste condiții, este necesar să se considere că o înregistrare audiovizuală care conține fixarea unei opere audiovizuale nu poate fi calificată drept „fonogramă” sau „reproducere a acestei fonograme” în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 sau al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115.
- 53 Rezultă că comunicarea publică a unei astfel de înregistrări nu deschide dreptul la remunerație prevăzut la aceste dispoziții.
- 54 Este necesar să se adauge că o asemenea interpretare nu încalcă obiectivele Directivei 92/100 sau ale Directivei 2006/115, precizate în al șaptelea considerent al Directivei 92/100 și, respectiv, în considerentul (5) al Directivei 2006/115, care urmăresc să asigure continuitatea activității creatoare și artistice a autorilor și artiștilor interpreți sau executanți, prevăzând o protecție juridică armonizată care garantează posibilitatea de a primi un venit corespunzător și de a amortiza investiții și în acest fel de a permite realizarea unui echilibru adecvat între interesele artiștilor interpreți sau executanți și ale producătorilor de fonograme de a obține o remunerație pentru difuzarea unei fonograme determinate și interesele terților de a putea difuza această fonogramă sau de a o comunica public în condiții rezonabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 februarie 2003, SENA, C-245/00, EU:C:2003:68, punctul 36).
- 55 Astfel, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, aceste obiective trebuie atinse prin încheierea, cu ocazia încorporării fonogramelor sau a reproducerilor acestor fonograme în operele audiovizuale în cauză, de aranjamente contractuale corespunzătoare între titularii drepturilor asupra fonogramelor și producătorii unor asemenea opere, așa încât remunerația drepturilor conexe asupra fonogramelor cu ocazia unei asemenea încorporări să fie realizată prin intermediul unor atari aranjamente contractuale.
- 56 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 și articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115 trebuie interpretate în sensul că remunerația echitabilă unică, vizată la aceste dispoziții, nu trebuie plătită de utilizator atunci când efectuează o comunicare publică a unei înregistrări audiovizuale care conține fixarea unei opere audiovizuale în care a fost încorporată o fonogramă sau o reproducere a acestei fonograme.

### **Cu privire la cheltuielile de judecată**

- 57 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

**Articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale și articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale trebuie interpretate în sensul că remunerația echitabilă unică, vizată la aceste dispoziții, nu trebuie plătită de utilizator atunci când efectuează o comunicare publică a unei înregistrări audiovizuale care conține fixarea unei opere audiovizuale în care a fost încorporată o fonogramă sau o reproducere a acestei fonograme.**

Semnături